

ב"ל (תל-אביב-יפו) 48352-06-11 - ראובן פולק נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 48352-06-11 - ראובן פולק נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 48352-06-11

ראובן פולק

ע"י ב"כ - עו"ד רותם עידן

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ - עו"ד ספורטה

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[16.01.2013]

כב' השופטת רות צדיק

פסק דין

1. זהו ערעור על החלטת ועדת אי כושר מיום 26.4.11 אשר העניקה למערער דרגת אי כושר בשיעור 65%.

2. לטענת המערער וב"כ, החלטת הועדה מנוגדת לפסיקת בית הדין הארצי לפיה יש להביא בחשבון את הנכות הרפואית שנקבעה ולראותה כנכות אובייקטיבית. יש צורך בהנמקה מיוחדת בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער, לו נקבעו 92% נכות בגין ליקויים רבים בשיעור גבוה.

עוד נטען כי העבודות אשר ציינה הועדה כמתאימות למערער, כלל אינן הולמת את מגבלותיו ביניהן נכות לבבית, המונעת ממנו כל מאמץ.

3. ב"כ המשיב טען, כי הועדה שמעה את תלונות המערער, עיינה בחוות דעת הרופא המוסמך וחוות דעת פקידת שיקום מהם עולה כי אין לראותו כחסר כושר השתכרות. עובדת השיקום אף ציינה עבודות בהן מסוגל הוא לעבוד. כן הביאה הועדה בחשבון את העובדה כי העובד ממשיך לעבוד במקצועו כטכנאי שיניים, בהיקף מצומצם והעלתה את דרגת אי הכושר מ-60% שנקבעו בוועדה קודמת ל-65% כיום. על כן מבוקש כי בית הדין ידחה את הערעור בהעדר פגם משפטי. לאחר שעיינתי בטיעוני ב"כ הצדדים וביתר מסמכי התיק, להלן החלטתי:

4. כידוע, בית הדין מוסמך לדון במסגרת ערעור על החלטות ועדות רפואיות לערערים רק בשאלות משפטיות. כבר נקבע כי במסגרת סמכותו בוחן בית הדין אם הועדה טעתה בשאלה שבחוק, חרגה מסמכותה, הסתמכה על שיקולים זרים או התעלמה מהוראה המחייבת אותה (ראו: עב"ל (ארצי) 10014/98 יצחק הוד - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע לד 213 (1999)).

עוד נקבע כי קביעת שיעור הנכות וסעיפי הליקוי הרלוונטיים הן קביעות רפואיות מובהקות הנמצאות בתחום סמכויותיה הבלעדיות של הוועדה ובית הדין אינו מוסמך להתערב בהן (ראו: עב"ל (ארצי) 217/06 יוסף בן צבי - המוסד לביטוח לאומי, לא פורסם ניתן ביום 22.6.2006).

5. בפני ועדת אי הכושר עמדה חוות דעת הרופא המוסמך מיום 30.12.10 אשר המליץ על עבודה חלקית ללא עמידה ממושכת וללא מאמץ גופני חריג והרמת משאות כבדים.

פקידת השיקום בדו"ח כושר השתכרות מיום 9.12.10 בפרק הסיכום, המליצה כדלקמן:

"...בפגישה עמו התרשמתי כי מדובר באיש עבודה, אשר על אף המגבלות הרבות שמהן הוא סובל במהלך השנים, עשה מאמצים רבים להמשיך בעבודתו ולפרנס את משפחתו. עם ההחמרה במצבו הרפואי חל צמצום ניכר בהכנסותיו וביכולתו לעבוד פרק זמן ארוך, אך למרות זאת הוא עושה מאמצים ניכרים כדי להמשיך לעבוד ולהתגבר על הקשיים. עם זאת, התובע הינו עצמאי ובעל מקצוע, אשר יכול להמשיך ולעסוק בו על אף מצבו הרפואי ועל כן אני ממליצה לראותו כמי שאיבד את יכולת השתכרותו באופן חלקי לצמיתות".

מהאמור לעיל עולה כי, פקידת השיקום הגב' גלעד סברה כי חל צמצום ניכר בהכנסות המערער וביכולתו לעבוד פרק זמן ארוכים לאור ההחמרה במצבו הרפואי למרות מאמציו הניכרים להמשיך לעבוד לפרנסת משפחתו.

6. כמו כן יש להביא בחשבון את גילו של המערער 63, ואת אחוזי הנכות הגבוהים שנקבעו בשיעור מצטבר המגיע כדי 92% בהן נכויות גבוהות בתחום הלבבי ובתחום הסוכרת ונכויות נוספות. נראה כי השפעתם המצטברת של ליקוים אלה, בצירוף גילו של המערער והצמצום הניכר בהיקף עבודתו על רקע זה, לא באו לידי ביטוי בהחלטת הוועדה. 7. לאור האמור לעיל, דין הערעור להתקבל.

עניינו של המערער יוחזר לוועדה לעררים לעניין אי כושר על מנת שתשקול פעם נוספת את עמדתה לעניין שיעור אי הכושר, בשים לב לליקויי המרובים של המערער, אופי הליקוי ושיעורי הנכות שנקבעו בגין ליקויים אלה והשפעתם המצטברת.

כמו כן הוועדה תתייחס לגילו של המערער ולצמצום הניכר בהיקף עבודתו כאמור בחוות דעת פקידת השיקום בעניין זה.

המערער וב"כ יוזמנו להופיע ולטעון בפני הוועדה טרם מתן החלטתה. הוועדה תנמק החלטתה.

המשיב ישלם למערער הוצאות הליך זה בסך ₪ 2,500.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ג, (16 ינואר 2013), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.